

[Forsvarsministeren.]

regeringens billigelse —, at regeringen agter allerede fra efteråret at foretage en forøgelse af indkaldelserne, som jo for nogle år siden blev skåret ned med op mod 25 pct., efter at jeg i 1945—46, da jeg sad som forsvarsminister forrige gang, også havde skåret dem ned med 25 pct., foranstaltninger, som blev gennemført dels af mig, dels af min forgænger ud fra den betragtning, at i den situation, vi stod i for nogle år siden, var der et beklageligt misforhold mellem de indkaldte styrker og de befalingsmandsrammer, man dengang havde. Det er klart, at befalingsmandsrammerne bliver bedre og stærkere for hvert år, der går, og derfor er også en udvidelse af indkaldelserne, ikke mindst ud fra beredskabsmæssige hensyn, gennemførlig og påkrævet, og derfor vil styrkelsen af beredskabet foreløbig bestå i, at man forøger antallet af indkaldte fra efterårsindkaldelserne i år at regne; så må vi se, hvilken virkning det får, og jeg regner med, at denne virkning vil blive en væsentlig bedring af beredskabet.

Hvad angår det andet lovforslag, som jeg har den ære at forelægge, nemlig det såkaldte personellovforslag, behøver jeg jo ikke at minde om, at det er et problem, der i høj grad har opmærksomheden samlet om sig indenfor forsvarskommissionen, hvor man både i et særligt udvalg og derefter i et udvalg under ledelse af afdøde departementschef Kofoed har foretaget et meget indgående studium af principperne for opbygningen af en personelordning. Man har i denne forbindelse drøftet — og det havde på forhånd sympati, tror jeg, fra alle sider; det havde det i hvert fald fra min egen side, da vi i 1946 begyndte at drøfte disse problemer —, om ikke det i høj grad havde interesse at indføre det, vi kaldte et enhedsbefalingsmandskorps, d. v. s. et system, hvor alle forsvarrets faste befalingsmænd var samlet i een gruppe, og hvor advancement fra lavere til højere grader udelukkende fandt sted ad en bestemt linie. Der er teoretisk noget meget tiltalende i hele denne tanke, men det viste sig, da den blev nærmere undersøgt, at den ikke havde nogen praktisk, jordbund at gro i.

Det viste sig jo, hvilket også gælder for mange andre virksomheder end for militæret alene, at befalingsmandskorpset af rent

praktiske grunde måtte deles, naturligvis i første række under hensyntagen til den brug, man skal gøre af det dels i uddannelsesmæssig henseende, dels ved mobilisering. Derfor blev slutresultatet for flertallet indenfor kommissionen og for flertallet i rigsdagen dette, at man af rent praktiske grunde var klar over, at man måtte have to kategorier befalingsmænd, hvis man ikke også rent finansielt skulle bebyrde statskassen på en ganske urimelig måde, to kategorier af befalingsmænd, een, som navnlig skal uddannes til at være taktiske førere, og en anden kategori, som har det meget vigtige specielle arbejde at foretage de instruktionsmæssige, de håndværksmæssige eller tekniske funktioner, som er knyttet til et moderne forsvar, og som jo, hvor teknikken kommer til at spille ind, får en øget betydning. Ud fra disse rent praktiske grunde er det, at man har måttet forlade tanken om et enhedsbefalingsmandskorps som en ganske uacceptabel løsning, og som en løsning, der ikke havde nogen muligheder for at kunne gennemføres uden konsekvenser, som i hvert fald ville være meget farlige, og som ville betyde, at man faktisk skulle uddanne alle hærens faste befalingsmænd til en række opgaver, hvoraf en hel del aldrig nogensinde ville blive løst af de pågældende, og ved hvilken ordning man ydermere ville skabe en tilstand, hvorefter man rent advancementsmæssigt ville komme ud i kalamiteter, der ville føre til, at man kom til at lave ekstraordinære advancementsmuligheder uden nogen som helst praktiske forudsætninger for dem. Det er vel nok den metode, som er mest uøkonomisk af alle.

Ud fra disse betragtninger er det altså, man er vejet bort fra det, som vist alle havde sympati for til at begynde med, og derfor har man bygget den nye personelordning på det system, som vil være det høje ting bekendt fra de forhandlinger, der har fundet sted i det høje folketing. Man har jo altså nu knæsat princippet om to kategorier af fastansatte befalingsmænd, altså personel i lederstillinger og personel i instruktionsstillinger og i tekniske stillinger. På den anden side har man gennem den ny personelordning søgt at gøre personellet forhold så ensartede som muligt indenfor samtlige værn og samtlige korps. Man har også slået fast som et princip i det lovforslag, der